

## Popek, cvet, sad

»Glej ga v popek, ne spusti ga izpred oči, kamor gre popek, tja gre njegov lastnik, ne pusti, da te prelisiči z rameni, ...« je odmevalo po športni dvorani v študentskem naselju, kadar smo študentje pod nadzorom profesorja igrali košarko.

V poletnih dneh, ko iz sinjega neba pripeka ljubo sonce in tudi odprta okna in vrata v šoli ne pripomorejo do ustrezne prezračenosti, ko se oko ne more izogniti razgaljenim trebuščkom, na katerih se kot središče tarče postavljajo popki, nekateri ozaljšani z diamanti, nekateri skromno naravni, se spomnim na te dneve.

Takrat so bila dekleta še malo bolj oblečena, moda ni diktirala splošne razgaljenosti tako kot danes. Najbrž je bilo tudi manj napadov iztirjencev na nežni spol. Še en spomin. V časopisu sem v črni kroniki prebral: *šofer tovornjaka je, ob pogledu na brhko dekle na pločniku, ročno ustavil vozilo in se v divji sli pognal za njo v bližnji podhod* ... Zelo krivično bi bilo do naših »sošolk«, ki se nosijo po zadnji modi, če bi jim očitali namerno izzivanje moške populacije ŠKG, ampak včasih vseeno izpade tako. Ker pa je del omenjene moške populacije tudi podmnožica profesorjev, lahko kot prizadeti element potožim, da je včasih res hudo. Človek že ne ve več, kam bi gledal, ko nič hudega sluteč k tabli pokliče dijakinja in se pred njim pojavi »zgoraj skoraj brez«. Lahko obnemi od lepote in jo nevede rangira, lahko se izogne bližnjemu srečanju in se diskretno sprehodi po učilnici, ... V vsakem primeru je v nastalem odnosu zadrega, nekaj neugodnega, nesproščenega.

Zakaj pišem to zgodbo? Morda bodo (profesorjem) »vroča« dekleta odslej bolj prizanesljiva in se ne bodo tako močno pokorila zahtevam modnih oblikovalcev, četudi bo v šoli neznosno vroče. Načrtovalci mode dobro vedo, da je popek dejansko središče človeka, simbol povezanosti s temeljnim ugodjem, ki smo ga uživali prve mesece življenja. S tem, ko moda tako diktira čaščenje človekove zunanosti in ugodja, hote zanemarja njegovo notranjost, njegove kvalitete, ki niso prav nič odvisne od kvadratnih centimetrov tekstila, ki ga ima na sebi. Podobno so nekatera primitivna afriška plemena določala vrednost neveste po količini olja, ki so ji ga lahko zlili v popek (glej *Henderson, kralj dežja*).

Prav tako, kot se je človek nekoč davno v svojem razvoju vzravnal in se mu je pogled preselil v daljno obzorje, tako moramo danes presegati zagledanost v svoj popek, v svojo samozadostnost, samo občudovanje, in se bolj obrniti k drugemu, mu prisluhniti, ga zaslišati, ga začutiti. Tako se bo naš popek bujno razcvetel in nato obrodil bogate sadove.

Gregor Pavlič

*Objavljeno v Dijaškem glasilu Kažipot*